

Til minnis um
SOFUS SKORALIÐ
úr Dali, sum fórst, tá ið trolarin
Egil Rauði fór á land í Íslandi
hin 26. jan. 1955.

Sofus Skoralið var borin í heim í Dali hin 4. sept. 1924. Uppvaksin í fátækum heimi var tað hjá honum, sum hjá so mongum øðrum Føroyingi, eingin annar vegur enn at fara til skips. Trúliga hevur hann røkt skipsstarvið, og nú hann fórst, átti hann egði heim — hevði konu og eitt barn. Men ymisk er lagnan; hin miskunnarleysi deyðin hevur nú lagt sína keldu hond yvir hetta so hugnaliga heim.

Tað, ið einamest sermerkti henda dæmliga og fryntliga mann, var hansara serliga lyndi altíð at vera beinasamur. Hetta lyndið hevði hann ongað sær líka frá tí, hann sum smádrongur fór at koma millum manna. Sama gjørdi, hvat ein heitti á hann; var tað gjørligt, so gjørdi hann tað; ja; tað mundi ikki henda so sjáldan, at hansara egna arbeiði lá á láni, meðan hann gjørdi eitthvørt fyri onkran annan.

Hetta lyndið hansara, saman við einum góðum hjartalag til øll, ið hann kom saman við, gjørdi, at hann sum fáur kom at verða avhildin av øllum teimum, ið komu at kenna hann. Tað vóru tí heldur ikki nógv heimini í Dali, har Sofus ikki av og á hugdi inn. Børnini var hann so góður við sum fáur, og hansara gløggv eygu vóru ikki so sjáldan teimum smáu til hjálpar, tá ið okkurt bilaði.

Hann var maður við evnum sinnarliga at halda teimum uppi, ið hann livdi ímillum, og tí keanist sakurin so mikið stórri.

Tú ert farin, men minnið um teg vil liva leingi.

Friður veri yvir minni tínum.

Lag: Udrust dig helt fra Golgata.
Nú tegir bergsins stolta rødd
og stirna er hvørt strá,
hin fagra lindin burturmødd,
um sjóarmálan lá.

Nú blómubrosið stirnað er
av deyðans keldu hond,
nú trívist bert hitt kalda glør,
ið tekir fjallarond.

Men tú skalt aftur landið ná,
tá viknar vetrarvald
og reísist alt, ið livleyst lá
og sprengir deyðans vald.

Ein vinur.

Sofus var av raskastu monnum — sterkur sum fáur. Tað var hann, sum norðuri í Kollafirði sleit tegondar av sama slag sum Íslendingurin Ursus hevði til roysnis at slita.

„Tróndur í Gøtu“ fer á sleipi-støð á Skála, har hann skal fáa nýggj ketilror: fer síðan á saltfiskaveiðu til Grønlands.

P-F. FÖROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Hovudskrivstova:

TÓRSHAVN

Tlf. 1350

Suðuroyar deild:

TRONGISVÁGI

Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsøgn uppá 3 mánaðar 4 pst. p. a.
Bankin er opin 10—12 og 14—16 — Leygardag 10—12
Suðuroyar deild opin kl. 10—12 og 13—15
leygardag - - 10—12 og 13—14

Innbjóðing til tekningar av partapeningi.

Stovnað er partafelagið LESTUR við partapeningi kr. 20.000.—, hvørs endamálið er at geva út ópolitiskt mánaðarblað við almennum og blandaðum innihaldi.

Stovnararnir:

Hans Debes Joensen, landslækni,

Jóannes Rasmussen, magistari,

Hans Niclasen, bókhandlari,

Djóni í Geil, keypmaður,

Sverri Fon, bókaforður,

Thomas Nygaard, skúlaumsjónarm.,

Niels Pauli Holm, eygnalækni,

Leivur Lützen, landsrættarsakførari.

bjóða við hesum til tekningar.

Listi til tekningar liggur frammi á hesum stöðum:

P/f Føroya Banki, Tórshavn,

P/f Sjóvinnubankin, Tórshavn,

Færø Amts Sparekasse, Tórshavn,

P/f Føroya Banki, Suðuroyardeild, Tvøroyri,

Norðoya Sparikassi, Klakksvík,

Suðuroyar Sparikassi, Vági,

til 20. mars 1955.

Ævintýrið fyri rættin.

Harems, prestur í Fuglafirði, hevur stevnt Esmar Jacobsen, maskinsetara. — Hetta er úrslit av »ævintýrinum«, sum Esmar í longri tíð hevur skrivað í »14. Sept.«. Hin beinleiðis orsøkin til stevningina er tann, at Esmar hevur latið sett á prent, at Harems í Lørvíkar kirkju skal hava biðið Lørvíkingar vara seg fyri Alfred Petersen. Tá ið vit í gjár spurdu um tíðindi úr Lørvík, varð okkum sagt, at útróður hevði eingin verið hesa vikuna; men at Eliasir í Tjørnustovu, pápi at „Ævintýr“-skaldinum, hevði verið har og roynt eftir vitnum móti Harems. Illa hevði gingist; var farin heim aftur sum av torvheiðum.

Nú skal sparast.

At arbeiðarar í øllum demokratiskum londum hava fingið betri kor — stórri sociala trygd, hægri inntøkur, styttri arbeiðstíð, lógfesta frítíð við løn o. s. fr. er fyrst og fremst fakfeløgnum at takka fyri. Tað, at arbeiðsmenn og kvinnur stóðu saman, gav teimum slíka styrki, at teirra rættvísiskrøv vórðu gjøgnumferð, og væl hava teir duga at vart einaferð vunnin rættindir.

Føroyar man vera einasta undantak í so máta. Her hendir tað lagna, at stjórnin í Føroya Fiskimannafelag við Erlendur Paturs-

Tórshavnar

líkkistugoymsla

hefur telefon nr. 2206.

Ymiskir prísur.

JACOB C. JOENSEN

syni á odda skrivar til tingið um at minstalønin, sum síðsta ár var 800 kr., verður sett til 650 kr. — Verður roknað við, at ein fiskimaður vanliga er burtur í 6 mánaðir, verður niðurskurðurin kr. 900 fyri eitt ár. Nú verður sagt, at tíðirnar eru ringar, og at nú ræður um at spara, men undarligt sær tað út fyri okkum fiskimonnum, at bert vit skulu setast niður, meðan allir aðrir stættir halda løn sína ella verða settir upp. Onnur vóru orðini undan valinum í vetur, tá vóru tit fiskimannavinir við lít.

Eftir minstalonarskipanini, ið var galdandi síðsta ár, vildi ein fiskimaður, sum var mynstraður í 6 mánaðar fingið 4800 kr., meðan hann eftir uppskoti Fiskimannafelagsins verður settur niður í 3900. Eg má spyrja, var nokur sum helst grund til at leggja eftir fiskimanninum? Var ikki meira grund til at minka um løn teirra, sum tjena 30, 40 ella 50.000. Hvi nálgast inni á okkum, sum eru teir lægst løntu, og sum hava tað mesta knossið. At tit fóru at royndast so illa, tað hevði eg ikki trúð.

Fiskimaður.

Eitt megnar tiltak.

Næstseinstu týsdag varð lógin um realkredittstovnin viðtikin á ríkisdegi. Áður er henda lóg viðgjørd og viðtikin á Føroya lögtingi, har einans tjóðveldismenn ikki vildu greiða atkvøðu fyri, at vit finga 4,5 milj. kr. sum stovnsfæ í realkredittstovnin, ið beinan vegin kemur at hava 20 milj. kr. tokar til endurnýggjan skipaflotans. Undir viðgerðini høvdu fólkatingsmenninir báðir, P. M. Dam og Jóhan Poulsen, orðið. Vit verða at steðgað við nærri umrøðu av hesum máli, hagar til vit hava havt viðtal við P. M. Dam, ið kemur heim við Tjaldrinum og verður her mánadagin.

Klakksvík—Vág.

Strandfarasiglingin er ikki væl lögð til rættis. Framvegis eru ferðalíkindi alt ov ólaglig, og tíverri er eina verst vorðið við lögtingsins egna skipi — Smiril.

Eitt nú siglingin norður í Eysturoynna. Á veg norður eftir fer Smiril til Lørvíkar, Fuglafjarðar, Oyndarfjarðar og víðari norður til Gjáar. Á vegnum suður aftur leggur Smiril ongastaðni at. T. v. s., at ein Fuglfirðingur, ið ætlar sær til Havnar má fylgja við líka norður til Gjáar og so suður aftur — framvið Fuglafjarði. Ofta er ótespiligt hjá ferðafólki at fylgja við norður um. Hvi ikki leggja at í Fuglafirði ella Lørvík á suðurferðini? Ella hvi ikki fara fyrst til Gjáar og so leggja at í øllum bygðunum á suðurferðini? Hetta mátti verði ólíka betri. Úrslitið er, at Smiril missur ein hóp av ferðafólki.

Sum nú er mugu fólk úr t. d. Klakksvík leggja bæði eina og kanska fleiri nætur í Havn, um tey ætla sær til Suðuroyar; men hetta er fullkomuliga óneyðugt. Tað eru smátíð at skipa soleiðis fyri, at ein lættliga kann ferðast líka úr Klakksvík og heilt suður til Vágs sama dag.

Smiril fer til Suðuroyar mánadag og hósdag og kemur ikki norður aftur fyrr enn týs- og friggjadag. Hann hevur góða tíð.

Bæði mána- og hósdag átti Smiril ikki at fari úr Havn, fyrr enn Pride var komin úr Klakksvík, t. v. s. um 10-tíðina, ella tveir tímar seinri enn eftir nógaldandi ferðatælan.

Tað er skylda lögtingsins og teirra, ið røkja innanoyggjasiglingina, at gera tað so lagligt sum gjørligt hjá fólki at ferðast; men so er ikki í løtuni. Omanfyri nevndu dømi eru besta prógv um hetta; men tað er skilligt, at bert tær smávægis broytingar vit her hava skotið upp, vóna vit ferðalíkindini hópin lagligari.